

i Veien, saaledes som Tilfældet var i Efteraaret 1849 med Hensyn til Valgloven af 7de Juli samme Aar. Der skal altsaa være faktiske Hindringer, som nødvendiggjøre en foreløbig Lov, hvorimod det ikke skal være nok, at man kunde ønske — selv om det var et almindeligt Ønske —, at Indholdet af en Lov blev omgjort. — I Begyndelsen af § 15 vil Thinget finde et Citat af Grundlovens § 49, i de Ord nemlig: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves“. Det er heller ikke Meningene med denne Paragraf at behandle Spørgsmaalet om foreløbige Finantslove; Paragrafen siger i alt Fald ikke Andet, end at, hvis en foreløbig Finantslov kan udfædres, kunne Skatterne dog i alt Fald ikke opkræves efter den, men at vedkommende Minister, hvis Skatterne desuagtet opkræves efter en saadan foreløbig Finantslov, skal straffes derfor. Der findes jo Nogle, som have bortforklaret Grundlovens Ord om Finantslovens Vedtagelse ved at paaberaabe sig det samme Udtryk i Indledningen til Grundloven af 1849, og som sige, at „vedtagen“ skulde gaa paa Kongen; men Forslagsstillerne, kunne ikke vedkjende sig denne Opfattelse. Jeg mener, at Forklaringen af Ordet „vedtagen“ er given i selve Grundloven, idet der i §§ 52 og 53 er anført, hvad der forstaas ved at „vedtage“ en Lov, nemlig at den skal være behandlet i Rigsdagen, og vi tro derfor, at „vedtagen“ maa forstaas paa denne Maade. Der er dog virkelig Ting, som ere saa indlysende, at de ikke behøve Grundlovsfortolkning, selv om de staa i Grundloven og i vigtige Paragrafer i denne. Naar der saaledes her tales om „Rigsdagen“, maa det jo dog forstaas, at det er den danske Rigsdag; det vilde dog vel Ingen have Noget inod. Naar der paa samme Sted tales om, at „Skatterne“ ikke kunne opkræves, maa derved jo forstaas Skatter til Staten, men ikke Skatter til Kommunen, og naar der tales om, at Finantsloven er „vedtagen“, maa der dog vel forstaas den Vedtagelsesmaade, som omtrent paa samme Sted i Grundloven foreskrives. Vi tro derfor, at en saadan Udførelse af Grundlovens § 49 i Ministeransvarlighedsloven ikke kan mødes dermed, at man forlanger en Grundlovsbestemmelse til Fortolkning af dette Sted. Iøvrigt henviser jeg herom foreløbig til Paragrafens Indhold. Naar der er Tale om, at Skatter ikke kunne opkræves, forstaa vi selvfølgelig derved alle Statskatter, navnlig de personlige Skatter, Grundskatter, Sportler og Toldafgifter; men der er dog visse Skatter, som ere undergionne en saa særegen Opbeholdelsesmaade, at de i Virkeligheden ikke opkræves. Det er til Exempel Intrader af Stempelpapir, Postfrimærker og Sligt, thi disse Indtægter fremkomme jo først ved, at den Paagjældende, som attraaer Brugen af den nævnte Slags Ting, benytter dem,

og den Slags indirekte Skatter vilde altsaa ikke kunne komme ind under Paragrafens Bestemmelser. Med Hensyn til Toldintraderne vilde det vistnok være en Misforstaaelse, om man mente, at Standsningen af Skatternes Opkrævning vilde medføre en Eftergivelse af Toldpligten. Denne vedbliver at bestaa, kun at Toldkassererne ikke kunne indtage Pengene i Statskassen, men maa udfreditere Tolden, indtil den rette Tilstand paany indtræder. — I Lovudkastets § 16 er der nævnet flere Tilfælde, hvori en Tilfidesættelse af Grundlovens Bestemmelser vil kunne paadrage et Ministerium Ansvar, men jeg anser det ikke fornødent at gennemgaa disse enkelte Tilfælde. Kun om et af dem skal jeg tillade mig en Bemærkning, skjøndt den er uaføsselig, nemlig om det første af dem, der angaar Finantslovsforlagets Forelæggelse strax efter, at den ordentlige Rigsdag er sat. Dette er ingenlunde taget med af den Grund, at man vil drage et Ministerium til Ansvar, fordi Finantslovsforlaget først fremlægges, efter at en strax udsat Rigsdag paany er sammentraadt. Ganske vist er det en Misbrug eller i alt Fald en Tilfidesættelse af Grundlovens strenge Forskrift; men det er nu stet saa ofte, at det har vundet en vis Slags Hævd, og det er som oftest af den Art Ting, der ikke have stor Betydning. Om endog et Folkething vilde anordne en Ministeranklage for et saadant Tilfælde, vilde Ministeriet dog formodentlig blive frifundet. Naar vi imidlertid have taget det med, skyld vi os selv den Forklaring, at vi have tænkt os, at der kunde være Tilfælde, hvori et Ministerium lod Rigsdagen sidde i Uger eller i en Maaned, om man vil, uden at komme med et Finantslovsforslag, og paa et saadant Tilfælde mene vi, at Bestemmelsen i denne Paragraf, for saa vidt den angaar Grundlovens § 48, kunde finde Anvendelse. — Med Hensyn til § 17 vil det neppe finde Modstand, at den Minister, som lader det mangle paa tilstrækkeligt Tilfald med sine Underordnede eller paa tilhørlig Myndigheds Haandhævelse, vil være at anse med Straf, naar der af en Underordnet begaas en Forbrydelse, hvis Fremkomst kan siges at være foranlediget eller begunstiget derved. — Hvad endelig angaar den sidste Paragraf i dette Afsnit, om Høder og Fængsel, vil det formentlig anerkjendes, at Straffene ere meget lempelige. Forslagsstillerne have ikke medtaget Embedsfortabelse, idet vi nemlig anse det for utænkeligt og for at ville være en upassende Forudsætning, at det Ministerium vilde blive sidde, som var blevet sat under Tilfald af Folkethinget, og som dernæst var dømt af Rigsdretten. Vi have heller ikke medtaget Noget om Embedsuspension, tilbørlig af de samme Grunde som med Hensyn til Embedsfortabelse; thi en Embedsuspension maatte jo i Straftilfælde konsekvent føre til Embedsfortabelse. Derhos have vi ment, at det kunde blive en